

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

IV. De gratitudine religiosi erga Deum ob beneficia ab eo recepta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

brum compatitur vel congaudet alteri. Caritas tam bonum, quam malum proximi reputat sibi quasi proprium. Qui per inuidiam vel extenuat, vel traducit acta proximi, nequaquam eum diligit. Nunquam visum est, ut pedes laederent manus. Qui non opitulatur proximo quantum potest, caritatem non habet. Nunquam oculi negant aliis membris officium videndi. Vera caritas licet laesa, non indignatur, non molitur vindictam, sed proximo succurrit, & lapsus eius excusat.

De gratitudine religiosi erga Deum propter beneficia ab eo recepta.

CAPVT IV.

Dic Fili, quis pater, quæuè mater tantum vnquam præstiterit liberis suis, quantum ego præstiti religiosi? Et quis filius tantum à progenitoribus suis acceperit, quantum religiosi à me Creatore suo & Domino? Beneficia non amittunt beneficiorum nomen, quod sint multis communia, nec obligatio eorum vel imminuitur, vel cessat, eò quod multi eorum participes fiant. Ego te creauì, teque feci ad imaginem meam. Quod si, ut conuenit, expende-

T s

res,

res, satis esset ad te mihi infinitè obligandum. Creando enim te ex nihilo, non qualicumque natura & esse te ornavi, sed natura prænobili, rationis compote, libera & omnibus creaturis sub cælo comprehensis superiore. Imò te constitui principem & dominum in terra, tuoq; imperio subdidi volucres cæli, pisces maris, bestias terræ, & cætera omnia creata. Hoc totum, ut maximum beneficium sit, tamen si conferatur cum fine, ad quem te condidi, nullum est. Scias ergo me te ad excellentissimum nobilissimumq; finem, quo maior nec est, nec esse potest in mundo creavisse, qui est, in omnem æternitatem perfrui divinæ maiestatis cōspectu in calis.

Auesne videre fili, quam ingens sit creationis beneficium, quod aliorum omnium est fundamentum? Age dic, si manibus pedibusq; destitutus esses, quanto pretio illa comparares? & si mutus fores aut cæcus, quantum dares pro recuperanda facultate loquendi & videndi? non dubium, quin dares mundum totum, si tuus esset; malleque vitam pauperrimam cum his membris, sensibusq; degere, quam regiam etiam dignitatem in terris sine illis sustinere. Atq; hinc constare tibi facile potest magnitudo beneficij creationis, per quam donatus es corpore,

pore, omnibusq; eius membris & sensibus, anima quoque cum omnibus eius facultatibus, ac vita cum omnibus ad eam necessariis. Probè nosti, ex beneficij magnitudine æstimandam obligationis magnitudinem. Perpende modo tu, quantum pro hoc solo beneficio nullo merito tuo tibi concesso, sis tuo Creatori obstrictus. Considera, ingrati animi notam fore tuam, si vitam, sanitatē, vires, & quicquid habes non expendas in seruitium tui benefactoris. Considera, quā graue peccatum sit, abuti sensibus, aliisque animi facultatibus in offensam & contemptum eius, qui gratiosè tibi illa omnia impertiuit. Et si ingritudinis vitium tam grandè est apud seculares, quantum erit apud religiosos, qui maiore luce sunt donati, & pluribus nominibus mihi obligati? O quam accuratam reddituri sunt rationem religiosi ingrati, qui non considerantes beneficij huius magnitudinem, aut prorsus eius obliuiscuntur, ac si non recepissent, aut parui faciunt. Quid mirum ingratos in hac vita nouis non potiri beneficiis, & nunquam spoliari acceptis? Ingratitudo repellit à se benefactorem, sicut gratitudo eundem inuitat ad maiora beneficia conferenda.

Quæ

QVÆ deindè ad te conseruandum præ-
 stiti, nec inferiora sunt iam dictis, nec mi-
 nus te mihi deuinciunt. Ego ordinaui, vt o-
 mnes creaturæ tibi seruirent, quarum quæ-
 dam ad necessitatem, quædã ad recreatio-
 nem seruiunt, alię etiam ad exercitationem
 corporis vel animi. Cæli in orbem aguntur
 propter te: quicquid mare vel terra produ-
 cit, in tuum vsum producit. Ipsos angelos,
 tam excellentes creaturas custodes tibi ad-
 iunxi. Nec alia cogitatio me premere am-
 plius videtur, quam tibi in omnibus bene-
 faciendi, sic prorsus, vt verè dici queat, te
 esse huius Vniuersi finem & scopũ, quando-
 quidem omnia condita sunt propter te, at-
 que vt in tuum vsum & seruitium sint pa-
 rata. Si me nunc percuncteris, qua de causa
 in hoc vsque tempus vitam tibi prolonga-
 rim, cum multis te iunioribus, & valentio-
 ribus secus factum sit? Certum est, me eam
 non prorogasse, vt me pergeres offendere
 persistendo in pristina ingratitude, sed
 potiùs vt mores corrigeres, & re ipsa te mihi
 benefactori tuo gratum demonstrares.

AT QVÆ hæc omnia præstiti citra vllum
 meum laborem, aut dolorem. Verùm ad re-
 dimendum te, & à dura peccati seruitute li-
 berandum, quid non sum molitus? Filius
 Dei

Dei cum essem, & in summa vniuersæ aulæ
 cælestis veneratione, pro salute tua descen-
 di de cælo in terram, & homo factus infir-
 mitatibus humanis subiectus cæpi causa
 tua ingentes sustinere labores. Quot erum-
 nas perpeffus sum, quot toleraui calumni-
 as, quantum lacrymarum; imò sanguinis
 pro te profudi? Certè vt liberarem te à mor-
 te æterna, & ex immani dæmonis tyranni-
 de te vindicarem mortem opperij. Vide fili,
 quàm carè mihi constiteris. Vide, quod o-
 mni iure non sis tuus, sed meus. Et scias,
 redemptionis beneficium, licet commune
 sit omnium hominum, non tamen eius fru-
 ctu omnes frui; quia non omnibus obtigit
 fidei lumen cuius ope viam agnoscant, qua
 ad me perueniatur. Quoniam verò tu vnus
 ex illis es, qui summis à me beneficiis sunt
 affecti, siquidem in sanctæ Ecclesiæ gremio
 natus es, & splendore cælesti illustratus, fac
 ne sis ingratus, sed donis acceptis vtaris, ne
 de felicitate tua corruas. Qui laqueos cer-
 nit, & cum possit euadere, se in illos temerè
 induit, meretur pœnam. sicut qui non videt
 laqueum, commiseratione dignus est, si im-
 prouiso illo irretiat.

CUM nonnullis deindè in beneficiorum
 collocatiõne longiùs sum progressus, vt
 sunt,

sunt, quos vocavi ad statum sublimiorem, & perfectiorem, & in numerum carissimorum amicorum adsciui, quibuscum longè familiariùs, quàm cum aliis, conuersor. Atque hi sunt religiosi, quorum obligatio opinione tua maior est: nullum enim temporis momentum in eorù vita à noui accessione beneficij vacat. Imò si benè perpendas, beneficio potiri capere antequam in lucè editi sunt. An tibi beneficiù non videtur, quod ego ab æterno, citra vllum ipforum meritù, in eos amore paterno oculos meos conuertiti, vt donis cælestibus locupletarem? Deinde nonnè de iis iam natis peculiarem curâ gessi & sollicitudinem? Quanta patientia toleraui eorum imperfectiones? Quot medijs vsus sum, vt eos è fallaci hoc mundo extraherem, & in optimam viam traducerem? A quot delicijs eos præseruaui, nunc tollendo occasiones delinquendi, nunc vires subministrando ad excutiendas tentationes, nunc à noxijs rebus eorum desideria auertendo?

IAM verò, quæ lex mandat vel permittit, vt malum pro bono reddatur? Quæ fera tam immanis est, quæ lædere tentet suum benefactorem? Si sola ingratitude deterior fera est, quia mala rependit beneficientibus. Si sola beneficiorum obliuio res infamis

mis est, & reprehensione digna, quid erit of-
 fendere benefactorē? Multi conspecti sunt
 religiosi, qui morte impendente vehemen-
 ter doluerūt de ingrati animi vitio, firmūq;
 propositum fecerunt, se, si reualefcant fore
 gratissimos, omneq; studium in pietate co-
 lenda posituros. Verū æquo tardiū sapu-
 erunt. Fili, optas abominabile ingrati-
 nis crimen fugere, ne differas propositum;
 sed iam iā initium fac beneficiis acceptis re-
 spondendi. hoc enim est esse gratum. Gra-
 tus est, qui haud secus ac mortem metuit
 vel in minima re suum benefactorē offen-
 dere. Gratus est, qui vitam, sanitatem, vires,
 & quicquid habet impendit ad honorem
 & gloriam benefactoris. Gratus est, qui in
 pietate colenda est diligens, & in omnibus
 actionibus suis conatur se diuinæ volunta-
 ti conformare. Contra, ille religiosus in-
 gratus est, qui religionem suam non tractat
 velut matrem & dominam. Religiosus, qui
 in precio non habet suos Superiores, nec
 eis honorem reuerentiamque congruen-
 tem defert, tanquam meis Vicariis, est in-
 gratus. Ille quoque ingratus est, qui non o-
 rat deuotē pro suis benefactoribus, quo-
 rum opera & industria necessaria ad susten-
 tādōs religiosos procuro. Deniq; gratus est,
 qui

qui omnibus in rebus optat gratum se ostendere,

De Patientia religioso necessaria.

CAPVT V.

FILI, cum hæc vita sit infelix filiorum Adami exilium, non potest homo eam sine molestia, multisque afflictionibus transmittere. Et idcirco Ecclesia mea eam appellat vallem lachrymarum, quia nullus in ea status est, neque locus, in quo non superpetat plangendi occasio. Eligat quispiam statum qualemcunque libuerit, & omnibus bonis temporalibus circumfluat, tamen non decerunt ærumnæ & fastidia, atque unde minus expectabit, inde se ingerent afflictiones & molestiæ. Nam insigni eruditione pollere, abundare opibus, frui favore omnium, imperare aliis non eximunt hominem ab hoc exilio & lachrymarum valle. Atque idcirco quamdiu homo spiritum in hoc corpore trahit, non deest lugendi materia.

OMNES optant crucem defugere, sed illa occultat se nemini. Non est vna tantum in hac vita crux, sed innumera. Nullus locus, nullum tempus, nullus status aduersitatum expers est, & idcirco melius est earum
 quas.